

Patrik & Margareta Johnson

Ålder: Patrik, 41 år och Margareta, 44 år.
Yrke: Patrik arbetar som möbelsnickare, Margareta är massör.
Bor: Villa i Kungsäter.
Familj: Joel och Julia-Qin.
Fritid: Patrik gillar fotografering, Margareta promenader och yoga.

Pappa Patrik

Mamma Margareta

Julia-Qin

Storebror Joel

FAMILJEN är samlad i det avdelade vardagsrummet med huvudpersonen i mitten.

Margareta & Patrik adopterade hjärtsjuka Julia-Qin

”Nu har hon bara ett ärr på bröstet”

En sexmånaders flicka hittas övergiven i en park i södra Kina. Hon är svag på grund av ett medfött hjärtfel. Samtidigt sitter Margareta och Patrik i Sverige och vill adoptera ett barn. I dag är Julia-Qin en del av familjen Johnson – och helt frisk.

AV HANS P A KARLSSON FOTO PATRIK BERGENSTAV

Margareta och Patrik Johnson är uppväxta på var sin sida om sjön Fävren i Kungsäter utanför Varberg. Patrik stannade kvar i bygden som möbelsnickare, medan Margareta fick ta omvägen via Göteborg innan hon hittade hem igen. Det var när hon lämnade en gammal soffa för renovering i Patriks firma som deras vägar korsades första gången.

– Vi började umgås som vänner och hjälpte varandra med olika saker. Sedan bjöd jag in Patrik på en kräftskiva 1997. Jag tyckte han var trevlig och snygg och när vi väl fattade tycke för varandra så var det så självklart, säger Margareta.

Därefter gick det fort. Några månader senare gifte sig Patrik och Margareta utomhus på Lindö, en av tre öar mitt i sjön Fävren där de har sina rötter. Prästen spelade bröllopsmarschen på en blåsharmonika och gästerna anlände via en träpråm. Det blev väldigt speciellt. Tänkarna på barn kom efter en händelse – en vinterdag året därpå – som påverkade dem båda.

– Jag är med i deltidbrandkåren och en dag fick vi larm om en bilolycka där en kvinna i en röd bil omkom i närheten av vårt hus. Maggan hade en röd bil då och jag blev naturligtvis väldigt orolig innan jag kom fram, berättar Patrik.

LIVET OMVÄRDERADES på ett ögonblick när de insåg hur fort det kan gå.

– Det ställde livet i ett helt annat ljus. Jag började tänka på barn och varför jag väntade, man vet ju inte ens om man kan få barn. Efter olyckan blev det väldigt tydligt vad vi ville. I juli 2000 fick vi vår son Joel, säger Margareta.

Ganska snart ville de ha ett barn till, men den här gången var det inte så enkelt. Hormonbehandling följde på missfall som orsakade illamående – och allt eftersom åren gick började de se på alternativen. Margareta var tidigt inne på adoption, en tanke som Patrik fick vänja sig vid, eftersom han trodde att de skulle klara det själva.

– Maggan fick vänta in mig, men när vi väl hade bestämt oss så drog vi i gång processen. Vi ville så gärna få ett syskon till Joel. Gärna en liten tjej från södra Kina. Jag har rest där under ett halvår när jag var yngre och vi är intresserade av

österländsk livsåskådning, säger Patrik.

Familjen genomgick en grundlig utredning och följde en kurs där föräldrar med liknande önskemål fanns. Men under kursens gång förlängdes väntetiden för barn från Kina flera gånger – från åtta månader till ett år till ett och ett halvt år. Kraven från Kina på adoptionsföräldrarna ökade. Allt från BMI, hälsotillstånd och äktenskap till utbildning, arbete och inkomst skulle vägas in.

– Åren gick och vi blev äldre. Det var inte säkert att vi skulle kunna få ett barn innan vi nådde åldergränsen. Den inhemska adoptionen ökade också, men fortfarande fanns det många barn på barnhem i Kina. Då fick vi frågan om vi kunde tänka oss ett barn med särskilda behov. I så fall kunde det gå vidare, säger Margareta.

BARN MED SÄRSKILDA behov omfattar alla former av handikapp och missbildningar man kan tänka sig. Avsaknad av fingrar, armar eller ben, syn- och hörselskador, klumpfot, aids o s v. De fick en hel lista med alternativ. Det var ett svårt beslut, särskilt för Patrik som behövde bearbeta tanken en gång till på vad

JULIA-QIN hjälper gärna till i köket. Här vankas morotsoppa på spisen. Lite salt och peppar och sedan får pappa smaka.

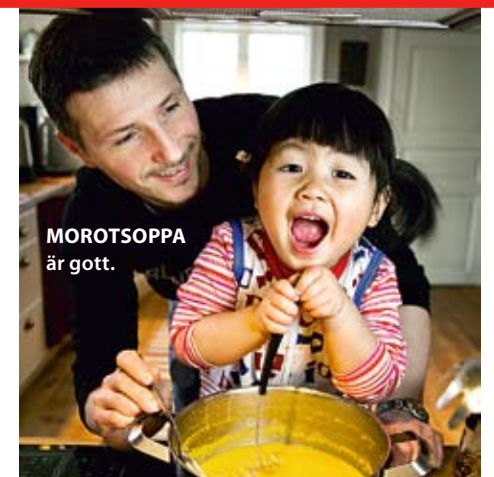
KRAMAR brorsan Joel.

PAPPRET går åt fort när Julia-Qin ritar med mamma.

PUSSAR mamma.

MOROTSOPPA är gott.

VÄND ▶

JULIA-QIN KLAPPAR en av familjens katter. De är goda vänner.

DET ÄR KLART att snögubben ska prydas med en morotsnäsa.

FORTS ► det kunde innebära.

– Man vet ju inte vad man möter när man väl står där. Man får utgå från sin egen förmåga och känna vad man klarar av. Till slut bestämde vi oss för läpp-, käk- och gomspalt eller hjärtfel. Det är brister som sjukvården i Sverige skulle kunna hantera. Hade vi väntat på ett helt friskt barn så hade vi kanske inte fått något, säger han.

UNGEFÄR SAMTIDIGT som familjen Johnssons ansökan skickas in, i november 2006, hittas en flicka övergiven i en park i Guilin i södra Kina. Hon är väldigt svag. Polisen annonserar i lokaltidningen en gång men får inget svar. Flickan opererades för ventrikel septum-defekt, ett hål i skiljeväggen mellan höger och vänster kammare som gör att

blodet blandas och hjärtat får jobba hårt. Efteråt hamnar hon i ett fosterhem, hos en – med kinesiska mått mätt – rik familj med två äldre syskon.

”Hon visar lätt känslor, precis som vi”

– Det känns som om hon har vuxit upp med en förståelse för att mamma och pappa kommer snart. Fosterfamiljen har talat om för henne att hon bor hos dem tillfälligt och att hon en dag ska få träffa sina föräldrar. Det första hon sa innan hon kom in till oss, när vi väntade på konsulatet i Nanning, var att i dag skulle hon få träffa mamma och pappa och få flyga hem, berättar Patrik.

När de väl hade bestämt sig för ett lite äldre barn med särskilda behov, i november 2008, gick det fort. I januari 2009 hade de ett möte med en handläggare och två veckor senare

hade de kopplats ihop med den övergivna flickan, Julia-Qin.

– Vi hade önskat oss en flicka, men vi förstod att vi inte kunde sitta och välja, det hade ju gått bra med en pojke också. När vi satt på mötet i januari så kändes det som om handläggaren hade något på gång, för hon ställde frågor och fick oss att ändra oss på vissa punkter, säger Margareta.

DE VAR FEM FAMILJER som reste ner till Kina i maj 2009, alla skulle hämta barn med särskilda behov. Rädslan för svininfluensan höll på att omkullkasta alla adoptionsresor just då, men när Margareta, Patrik och Joel äntligen kom till konsulatet i Nanning var det mycket känslor som dallrade i luften. Julia-Qin kom in i rummet och var först väldigt försiktig.

– Det var så stort. Vi hade haft en liten bild av henne på vårt kylskåp. Nu kom hon med

sitt lilla munskydd och höll i ett kokt ägg. Hon älskade ägg och höll det hårt i handen hela tågresan från barnhemmet i Guilin. Först ville hon inte komma till oss, vi var medvetna om det. Hon satt där och skalade sitt ägg. När vi åkte till hotellet blev hon väldigt ledsen, men det tog inte så lång tid innan hon fann sig med oss, berättar Margareta.

JULIA-QIN HADE EN heliumballong som satt fast i ryggsäcken. När Patrik klippte av snöret och hon såg den flyga mot taket började hon skratta och sedan dess har hon varit en del av familjen. Redan efter två dagar började hon bråka med sin bror och tyckte att han var dum, som alla syskon gör. Hon visade stolt upp sina skor och klänning som hon hade fått av sin mamma.

När det var dags att flyga hem hade hon packat sin väska och gick med bestämda steg mot flygplanet. Nu skulle hon äntligen få flyga.

– Hon har hela tiden vetat var skåpet ska stå och har en självsäker attityd, här kommer jag. Hon äter det mesta och är noga med att Joel och vi andra också ska äta. Hon pratar väldigt bra och smakar på olika ord tills hon förstår dem. Det var ju en stor omställning för oss alla. Joel var van vid att ha oss för sig själv och nu kom en treåring som tog plats direkt. Det är full rulle från morgon till kväll, säger Margareta.

Patrik håller med.

– Vi är en aktiv familj och hennes personlighet passar oss väldigt bra, från noll till hundra direkt, hennes humör och bestämdhet. Och hon är rolig och arg och kreativ och visar lätt känslor, precis som vi. Det syns att hon har en framåtanda. Hon är otroligt kvick och hjälper gärna till hemma. Ska vi plocka ur diskmaskinen så är hon först på plats. Hon är både i vägen och till hjälp, skrattar han.

VID HEMKOMSTEN RÄKNADE Margareta och Patrik med flera sjukhusbesök och operationer, men redan efter första undersökningen sa läkaren att de inte behövde komma mer, för operationen som gjorts i Kina hade läkt helt. Julia-Qin är i dag lika frisk som vilket annat barn.

– Då kände vi nästan rysningar. Hon har bara sitt lilla ärr på bröstet. Samtidigt känner jag ”vad skönt” ... det här är vi värda så som vi har väntat och kämpat för att få ett barn till, säger Margareta.

Något rött far förbi. Det är Julia-Qin som har tagit fart ända från köket, genom vardagsrummet, för att visa upp sin Pippi Långstrump-klänning. Hon pekar med hela handen och strålar med hela sitt hjärta. ■

JULIA-QIN var eld och lågor när hon kom till flygplatsen. Äntligen skulle hon få flyga flygplan och komma hem till mamma och pappa.

FÖRSTA MÖTET. Julia-Qin är tillsammans med sin nanny från barnhemmet. Alla har ansiktsmasker av oro för svininfluensan som är som mest aktiv under våren 2009. Hon är försiktig och vågar inte riktigt komma fram.

